

OLVASÓLAPOK

az *Én,te...mi* című könyv differenciált alkalmazásához

Az olvasólapok célja azoknak a gyermekeknek a segítése, akiknek egyéni támogatásra van szükségük a folyékony, megfelelő tempójú olvasástechnikai szint eléréséhez. *„A szótagolás a betűző olvasást azáltal segíti, hogy kisebb egységekben könnyebb a betűk külön-külön felismerése. Ugyanakkor a szótagok szóvá egyesítése sajátos feladatként nehezíti a betűző olvasást. Ezért ajánlatos a szótagoló készség fejlesztésekor a szótagolást követően szótagolás nélkül is kiejteni a szótagolt szavakat, mondatokat.”* (Nagy József: *Olvasástanítás: a megoldás stratégiai kérdése, Iskolakultúra 2004.*) Ennek megfelelően nem tartjuk célszerűnek és szakmai szempontból indokolhatónak a szótagolt változat frontális alkalmazását.

A szövegek az *Én, te... mi* című könyvvel megegyező sorrendben, az olvasástechnikai segítség fokozatos csökkentésével követik egymást. Eleinte minden szöveget két változatban kínálunk differenciált felhasználásra; egy szótagolt és egy, az átlagosnál nagyobb szóközzel tördelt változatban. Ezt követően fokozatosan csökken a szótagolt szavak mennyisége; egy idő után már csak a háromtagú, később csak a négy vagy annál több szótagszámú szavakat tagoljuk. Az utolsó szövegek esetében már csak egyféle változatot kínálunk, amelyben a szóközők megegyeznek az eredetivel, s csak a leghosszabb szavakat szótagoljuk.

Célszerűnek tartjuk, ha először a megnövelt szóközzel tördelt verziót próbáltatjuk ki minden esetben, amikor a könyvben található eredeti tördelés elolvasása még nehéznek bizonyul egy gyermek számára. Előfordulhat ugyanis, hogy a megnövelt szóköz – a szavankénti egység vizuális észlelésének könnyítésével – elegendő támogatásnak bizonyul.

Bízunk benne, hogy az olvasólapok közreadásával is hozzájárulhatunk az egyéni tanulási igények szakszerű és hatékony kielégítéséhez.

E-gye-dül

A-nyut so-ká-ig kel-lett kér-lel-ni, hogy en-ged-jen el e-gye-dül az is-ko-lá-ba. A-pu azt mond-ta, hogy te-gyünk egy pró-bát.

Más-nap reg-gel a-nyu és apu mesz-szi-ről kö-ve-tett az ú-ton.

Na-gyon vic-ces volt. Ed-dig csak fil-mek-ben lát-tam i-lyent.

E-szem-be ju-tott, hogy el-bú-jok egy fa mö-gé.

Az-tán meg-gon-dol-tam ma-gam, mert jött Zsolt. Fél-tem, hogy ki-ne-vet.

E-zért úgy tet-tem, mint-ha én is e-gye-dül jár-nék is-ko-lá-ba.

Egyedül

Anyut sokáig kellett kérlelni, hogy engedjen el egyedül az iskolába. Apu azt mondta, hogy tegyünk egy próbát.

Másnap reggel anyu és apu messziről követett az úton.

Nagyon vicces volt. Eddig csak filmekben láttam ilyet.

Eszembe jutott, hogy elbújok egy fa mögé.

Aztán meggondoltam magam, mert jött Zsolt. Félttem, hogy kinevet.

Ezért úgy tettem, mintha én is egyedül járnék iskolába.

Az el-ve szett dí-nó

Bá lint dí nót ka pott a ján dék ba a nagy-pa-pá-já-tól. Ked-ven-cét min-den-ho-vá ma-gá-val vit-te. Egy reg-gel a vil-la-mo-son fe-lej-tet-te. Szü-le-i hi-á-ba vi-gasz-tal-ták. Na-po-kig sírt, szo-mor-ko-dott.

Ka-pott egy cso-da-szép a-u-tó-buszt. De ő csak sírt to-vább.

Az é-des-ap-ja egy plüss mac-kó-val lep-te meg. Bá-lint a-zon-ban csak a dí-nó-ra vá-gyott.

El-men-tek a vil-la-mos vég-ál-lo-má-sá-ra. A vil-la-mo-son fe-lej-tett tár-gyak kö-zött ott volt Bá-lint dí-nó-ja is.

Bol-do-gan ö-lel-te ma-gá-hoz ked-ven-cét.

Az elveszett dínó

Bálint dínót kapott ajándékba a nagypapájától. Kedvencét mindenhová magával vitte. Egy reggel a villamoson felejtette. Szülei hiába vigasztalták. Napokig sírt, szomorkodott. Kapott egy csodaszép autóbuszt. De ő csak sírt tovább. Az édesapja egy plüss mackóval lepte meg. Bálint azonban csak a dínóra vágyott.

Elmentek a villamos végállomására. A villamoson felejtett tárgyak között ott volt Bálint dínója is.

Boldogan ölelte magához kedvencét.

Ked-ven-cek

Nincs sze-ren-csém a há-zi-ál-la-tok-kal.

A pa-pa-gá-jom ki-rö-pült az ab-la-kon.

Az a-rany-ha-lam ki-ug-rott az ak-vá-ri-um-ból.

A hör-cső-ge-im ösz-sze-ve-re-ked-tek.

A macs-kám el-kó-bo-rolt.

Pe-ti-nek van egy ku-tyá-ja. Hur-ka a ne-ve. Pe-ti na-gyon sze-ret ve-le ját-sza-ni. Na-pon-ta több-ször le-vi-szi sé-tál-ni.

Meg is kér-de-zem tő-le, hogy csi-nál-ja.

Kedvencek

Nincs szerencsém a háziállatokkal.

A papagájom kiröpült az ablakon.

Az aranyhalam kiugrott az akváriumból.

A hörcsögeim összeverekedtek.

A macskám elkóborolt.

Petinek van egy kutyája. Hurka a neve. Peti nagyon szeret vele játszani. Naponta többször leviszi sétálni.

Meg is kérdezem tőle, hogy csinálja.

Ti-tok

Ka-tá-val na-gyon sok tit-kunk van. Meg-í-gér-tük egy-más-nak, hogy nem á-rul-juk el sen-ki-nek.

Teg-nap Zsó-fi Lil-lá-val sug-do-ló-zott az is-ko-la-ud-va-ron. Azt mond-ta, hogy ne-ki Lil-lá-val is van-nak tit-kai. Biz-tos el-mond-ta ne-ki a mi tit-ka-in-kat. Sze-rin-tem a ti-tok így már nem is ti-tok. O-li-vér és Ba-lázs csak egy-más-sal be-szé-lik meg a tit-ka-i-kat. Még so-ha nem lát-tam, hogy va-la-me-lyi-kük más-sal Sug-do-ló-zott vol-na.

Titok

Katával nagyon sok titkunk van. Megígértük egymásnak, hogy nem áruljuk el senkinek.

Tegnap Zsófi Lillával sugdolózott az iskolaudvaron. Azt mondta, hogy neki Lillával is vannak titkai. Biztos elmondta neki a mi titkainkat. Szerintem a titok így már nem is titok. Olivér és Balázs csak egymással beszélnek meg a titkaikat. Még soha nem láttam, hogy valamelyikük mással sugdolózott volna.

Fo-ci

Az e-gyik nagy-pa-pá-mat nem is-mer-tem. Ő sem is-mert en-gem.

A na-gyi sok-szor em-le-ge-ti, e-zért o-lyan, mint-ha is-mer-tem

Vol-na. Kár, hogy en-gem sen-ki nem em-le-get ne-ki.

A na-gyi azt mond-ja, ha él-ne, biz-tos so-kat fo-ciz-na ve-lem. A

nagy-pa-pa nagy fo-cis-ta volt. Csa-pat-ka-pi-tány.

Én is sze-re-tek fo-ciz-ni a fi-úk-kal. Ha nagy le-szek, én le-szek a csa-pat-ka-pi-tány.

Foci

Az egyik nagypapámat nem ismertem. Ő sem ismert engem.

A nagy sokszor emlegeti, ezért olyan, mintha ismertem volna. Kár, hogy engem senki nem emleget neki.

A nagy azt mondja, ha élne, biztos sokat focizna velem. A nagypapa nagy focista volt. Csapatkapitány.

Én is szeretek focizni a fiúkkal. Ha nagy leszek, én leszek a csapatkapitány.

Hal-ne-vel-de

Az er-de-i is-ko-lá-ban Gé-za bá-csi-val a víz-ben é-lő ál-la-tok-ról be-szél-get-tünk. Min-dent tud ró-luk. Ő ve-ze-ti az ot-ta-ni Hal-gaz-da-sá-got. Meg-í-gér-te, hogy meg-mu-tat-ja a Ha-las-ta-va-kat. Ott ne-ve-lik a pon-tyo-kat.

Szin-te lát-tam ma-gam e-lőtt, a-hogy a ha-la-kat ne-velik:

– Ej-nye, te kis ha-szon-ta-lan, már me-gint rossz i-rány-ba ú-szol! Te meg ott mi-ért la-zsálsz? Gya-ko-rold az u-szony-kör-zést!

Az-tán Gé-za bá-csi-tól meg-tud-tuk, hogy a hal-ne-vel-de nem o-lyan, mint az i-ga-zi is-ko-la. A ha-lak mé-re-tük a-lap-ján al-kot-nak egy cso-por-tot.

Ne-ve-lés-ről a-zon-ban szó sincs.

Halnevelde

Az erdei iskolában Géza bácsival a vízben élő állatokról beszélgettünk. Mindent tud róluk. Ő vezeti az ottani halgazdaságot. Megígérte, hogy megmutatja a halastavakat. Ott nevelik a pontyokat.

Szinte láttam magam előtt, ahogy a halakat nevelik:

– Ejnye, te kis haszontalan, már megint rossz irányba úszol!

Te meg ott miért lazálsz? Gyakorold az uszonykörzést!

Aztán Géza bácsitól megtudtuk, hogy a halnevelde nem olyan, mint az igazi iskola. A halak méretük alapján alkotnak egy csoportot.

Nevelésről azonban szó sincs.

Szín-pad-ra lé-pünk

Min-den osz-tály kü-lön mű-sor-ral ké-szült a ka-rá-cso-nyi

Ün-ne-pély-re.

Zsu-za né-ni mond-ta, hogy e-lő-a-dás köz-ben ne in-te-ges-sünk a né-ző-tér-re. De so-kan a-zért mégis in-te-get-nek.

Meg-hív-tuk a szü-le-in-ket is. A-nyu i-lyen-kor na-gyon büsz-ke rám. Min-dig ő tap-sol e-lő-ször.

Lát-tam, hogy a na-gyi a zseb-ken-dő-jé-vel tö-röl-get-te a sze-mét.

A-nyu sze-rint a na-gyi nem sír, ha-nem büsz-ke rám.

A-mi-kor el-ké-szül a szu-per far-san-gi jel-me-zem, meg-pró-bá-lok majd sír-ni. Ak-kor a-nyu tud-ni fog-ja, hogy büsz-ke va-gyok rá.

Színpadra lépünk

Minden osztály külön műsossal készült a karácsonyi ünnepélyre.

Zsuzsa néni mondta, hogy előadás közben ne integessünk a nézőtérre. De sokan azért mégis integetnek.

Meghívtuk a szüleinket is. Anyu ilyenkor nagyon büszke rám. Mindig ő tapsol először.

Láttam, hogy a nagyi a zsebkendőjével törölgette a szemét. Anyu szerint a nagyi nem sír, hanem büszke rám.

Amikor elkészül a szuper farsangi jelmezem, megpróbálok majd sírni. Akkor anyu tudni fogja, hogy büszke vagyok rá.

Ha nagy le-szek, ne-kem lesz...

Ka-ta a test-vé-ré-vel jött át hoz-zánk.

– Na-gyon szép a ci-pőd – mond-tam Ka-ta nő-vé-ré-nek.

– Ki-csit ma-gas a sar-ka – ag-go-dal-mas-ko-dott a-nyu.

– Ki tö-rik a lá-bad az i-lyen ma-gas sar-kú ci-pő-ben – fin-tor-gott a bá-tyám. Ő csak a sport-ci-pő-ket sze-re-ti. Sze-rin-te min-den lány lö-kött, a-ki ma-gas sar-kú ci-pőt hord.

Ka-tá-nak is csak la-pos sar-kú ci-pő-je van. Pe-dig ő is o-lyan ci-pőt sze-ret-ne, mint a nő-vé-ré-é.

Azt sen-ki sem tud-ja, hogy én is.

Ha nagy le-szek, ne-kem csak ma-gas sar-kú ci-pőm lesz!

Ha nagy leszek, nekem lesz...

Kata a testvérével jött át hozzánk.

– Nagyon szép a cipőd – mondtam Kata nővérének.

– Kicsit magas a sarka – aggodalmaskodott anyu.

– Kitörök a lábad az ilyen magas sarkú cipőben – fintorgott a bátyám. Ő csak a sportcipőket szereti. Szerinte minden lány lökött, aki magas sarkú cipőt hord. Katának is csak lapos sarkú cipője van. Pedig ő is olyan cipőt szeretne, mint a nővéréé.

Azt senki sem tudja, hogy én is.

Ha nagy leszek, nekem csak magas sarkú cipőm lesz!

Mi lesz a vé-ge?

Az osz-tály szín-ház-ba ment. A lá-nyok a leg-di-va-to-sabb ru-há-ju-kat vet-ték fel. A fi-úk fe-hér ing-ben jöt-tek.

– Ad-juk meg a tiszt-te-le-tet a mű-vé-szek-nek. Le-gye-tek tiszták és csi-no-sak! – mond-ta e-lő-ző nap Zsu-zsa né-ni.

Az e-lő-a-dás e-lőtt Zsó-fi az-zal di-cse-ke-dett, hogy ő már lát-ta ezt a szín-da-ra-bot. Nem sze-ret-tem vol-na, ha el-me-sé-li a tör-té-ne-tet.

Sze-ren-csé-re Zsu-zsa né-ni is meg-hal-lot-ta, mit mon-dott Zsó-fi. Meg-kér-te, hogy ne ve-gye el má-sok ö-rö-mét az-zal, hogy e-lő-re el-mond-ja, mi tör-té-nik majd a szín-pa-don.

Kár, hogy Luj-za né-ni nem hal-lot-ta. Ő min-dig min-den-nek e-lő-re el-mond-ja a vé-gét.

Mi lesz a vége?

Az osztály színházba ment. A lányok a legdivatosabb ruhájukat vették fel. A fiúk fehér ingben jöttek.

– Adjuk meg a tiszteletet a művészeknek. Legyetek tiszták és csinosak! – mondta előző nap Zsuzsa néni.

Az előadás előtt Zsófi azzal dicsekedett, hogy ő már látta ezt a színdarabot. Nem szerettem volna, ha elmeséli a történetet.

Szerencsére Zsuzsa néni is meghallotta, mit mondott Zsófi. Megkérte, hogy ne vegye el mások örömét azzal, hogy előre elmondja, mi történik majd a színpadon.

Kár, hogy Lujza néni nem hallotta. Ő mindig mindennek előre elmondja a végét.

Pi-a-con

Sze-re-tek a-nyu-val pi-ac-ra jár-ni. Szom-ba-ton reg-gel ko-rán Ke-lünk. A-nyu azt mond-ja, ha ké-sőbb me-gyünk, el-vi-szik a szép á-rut.

Biz-tos so-kan gon-dol-ják így, mert már ko-ra reg-gel is nagy a tü-le-ke-dés a pi-a-con.

A leg-jobb az, a-mi-kor a-nyu al-ku-do-zik. Ha ke-ve-seb-bet fi-ze-tünk va-la-mi-ért, ak-kor ne-vet-ve mond-ja:

– No, e-zért ve-szünk ne-ked va-la-mit!

Ak-kor az-tán gyor-san ki kell ta-lál-nom, mit vá-lasz-szak: lán-gost, ba-nánt vagy kőr-tős-ka-lá-csot.

– Szép asz-szony, ve-gyen a cse-resz-nyé-ből, haj-nal-ban

Szed-tem a fá-ról! Vá-lasz-szon a friss to-jás-ból! Vi-gyen új krump-lit!

Ma-gá-nak a leg-szeb-bet a-dom! – ked-ves-ked-nek a-nyu-nak az el-á-ru-sí-tók.

A-nyu i-lyen-kor o-lyas-mit is meg-vesz, a-mit nem is a-kart.

A bolt-ba nem is sze-re-tek jár-ni. Ott nem le-het al-ku-do-z-ni.

Piacon

Szeretek anyuval piacra járni. Szombaton reggel korán kelünk. Anyu azt mondja, ha később megyünk, elviszika a szép árut.

Biztos sokan gondolják így, mert már kora reggel is nagy a tülekedés a piacon.

A legjobb az, amikor anyu alkudozik. Ha kevesebbet fizetünk valamiért, akkor nevetve mondja:

– No, ezért veszünk neked valamit!

Akkor aztán gyorsan ki kell találnom, mit válasszak: lángost, banánt vagy kürtőskalácsot.

– Szép asszony, vegyen a cseresznyéből, hajnalban szedtem a fáról! Válasszon a friss tojásból! Vigyen új krumplit! Magának a legszebbet adom! – kedveskednek anyunak az elárúsítók.

Anyu ilyenkor olyasmit is megvesz, amit nem is akart.

A boltba nem is szeretek járni. Ott nem lehet alkudozni.

Cir-kusz-ban

Nem mer-tem ki-nyit-ni a sze-mem, a-mi-kor a lég-tor-ná-szok a leve-gő-ben röp-köd-tek. Csak né-ha-né-ha pil-lan-tot-tam o-da, a-mi-kor a kö-zön-ség tap-solt. Ak-kor már biz-tos vol-tam ben-ne, hogy a né-nit el-kap-ta a fej-jel le-fe-lé ló-gó bá-csi.

A-nyu mond-ta, hogy ne iz-gul-jak, mert van a-lat-tuk há-ló.

Csuk-va volt a sze-mem ak-kor is, a-mi-kor a kés-do-bá-ló egy für-dő-ru-hás né-ni kö-ré do-bál-ta a ké-se-it. Ne-kik még há-ló-juk se volt. Ha egy kés rossz i-rány-ba re-pül, kész a baj.

Csuk-va volt a sze-mem ak-kor is, a-mi-kor az i-do-már az o-rosz-lán nyi-tott szá-já-ba dug-ta a fe-jét.

Még sze-ren-cse, hogy vol-tak bo-hó-cok, meg bű-vész is, és vol-tak lo-vak, fó-kák és ku-tyák.

Cirkuszban

Nem mertem kinyitni a szemem, amikor a légtornászok a levegőben röpködtek. Csak néha-néha pillantottam oda, amikor a közönség tapsolt. Akkor már biztos voltam benne, hogy a nénit elkapta a fejjel lefelé lógó báci.

Anyu mondta, hogy ne izguljak, mert van alattuk háló. Csukva volt a szemem akkor is, amikor a késdobáló egy fürdőruhás néni köré dobálta a késeit. Nekik még hálójuk se volt. Ha egy kés rossz irányba repül, kész a baj.

Csukva volt a szemem akkor is, amikor az idomár az oroszlán nyitott szájába dugta a fejét.

Még szerencse, hogy voltak bohócok, meg bűvész is, és voltak lovak, fókák és kutyák.

A nagy minden kétszer mond

– Már hal-lot-tam – mondom a na-gyi-nak.

A nagy u-gyan-is kétszer szokta el-mon-da-ni, hogy mi történt:

a szom-széd-ban,

a boltban,

a ci-pész-nél,

a piacon,

a buszon.

Kétszer me-sé-li el, hogy mit mondott:

a postás,

a díj-be-sze-dő,

a té-vé-sze-re-lő,

a szomszéd bácsi,

a pletykás Lujza néni.

Sőt, azt is, hogy mit csinált:

az e-me-le-ten lakó rövid szoknyás lány,

a gi-tár-ral járó hosszú hajú fiú,

Gitta néni e-béd-re,

és azt, hogy szeret engem.

Ezt az egyet nem bánom. I-lyen-kor sosem mondom, hogy

már hal-lot-tam.

A nagy minden kétszer mond

– Már hallottam – mondom a nagyinak.

A nagy ugyanis kétszer szokta elmondani, hogy mi történt:

A szomszédban,

a boltban,

a cipésznél,

a piacon,

a buszon.

Kétszer meséli el, hogy mit mondott:

a postás,

a díjbeszedő,

a tévészerelő,

a szomszéd bácsi,

a pletykás Lujza néni.

Sőt, azt is, hogy mit csinált:

az emeleten lakó rövid szoknyás lány,

a gitárral járó hosszú hajú fiú,

Gitta néni ebédre,

és azt, hogy szeret engem.

Ezt az egyet nem bánom. Ilyenkor sosem mondom, hogy

már hallottam.

U-ta-zás

Reggel én éb-red-tem fel e-lő-ször.

– Ér-de-kes, a-mi-kor is-ko-lá-ba kell menni, leg-a-lább tízszer kell szólnom, hogy bújj ki az ágyból. Ha nem éb-resz-te-né-lek fel, minden-nap el-kés-nél – mondta apu ál-mo-san.

– Hát persze! Végre nya-ral-ni megyünk! Egy csomó új srácot Meg-is-me-rek. Éb-resz-szük fel anyut, és in-dul-junk!

– Nem kell fel-éb-resz-te-ni – só-haj-tott anyu. – Olyan han-go-san be-szél-tek, hogy kép-te-len-ség a-lud-ni.

– Bocs, nem a-kar-tam!

– Semmi baj. Egy óra múlva in-dul-ha-tunk.

Gyorsan eltelt a két hét. Mégis már nagyon vártam, hogy otthon legyek. Hi-á-nyoz-tak a ba-rá-ta-im. Mikor meg-ér-kez-tünk, Bálint, Peti és O-li-vér a téren várt.

Utazás

Reggel én ébredtem fel először.

– Érdekes, amikor iskolába kell menni, legalább tízszer kell szólnom, hogy bújj ki az ágyból. Ha nem ébresztenélek fel, mindennap elkésnél – mondta apu álmosan.

– Hát persze! Végre nyaralni megyünk! Egy csomó új srácot megismerek. Ébresszük fel anyut, és induljunk!

– Nem kell felébreszteni – sóhajtott anyu. – Olyan hangosan beszéltek, hogy képtelenség aludni.

– Bocs, nem akartam!

– Semmi baj. Egy óra múlva indulhatunk.

Gyorsan eltelt a két hét. Mégis már nagyon vártam, hogy otthon legyek. Hiányoztak a barátaim. Mikor megérkeztünk, Bálint, Peti és Olivér a téren várt.

Nevek

Minden szülő a leg-job-bat a-kar-ja a gye-re-ké-nek. Persze névből is. Én nem sze-re-tem a nevem. A ve-ze-ték-ne-ve-met mindig kétszer kell el-mon-da-nom, mert racs-cso-lok, és senki nem érti. Zsuzsa néni Zsó-fi-ká-nak hív.

Szegény O-li-vért sem i-rigy-lem. Lujza néni O-li-ká-nak szó-lít-ja, a nagyok meg Vérnek csú-fol-ják.

Nem is tudom, miért kell ne-ve-ke-t adni, ha a fel-nőt-tek A-pu-ci-nak, A-nyu-kám-nak szó-lít-ják egymást.

Nevek

Minden szülő a legjobbat akarja a gyerekének. Persze névből is. Én nem szeretem a nevem. A vezetéknevemet mindig kétszer kell elmondanom, mert raccsolok, és senki nem érti.

Zsuzsa néni Zsófikának hív.

Szegény Olivért sem irigylem. Lujza néni Olikának szólítja, a nagyok meg Vérnek csúfolják.

Nem is tudom, miért kell neveket adni, ha a felnőttek Apucinak, Anyukámnak szólítják egymást.

Cserebere

Kata me-sél-te

Az is-ko-lá-ban cse-re-be-re vásárt ren-de-zünk. Zsuzsa néni szerint min-den-ki-nek van otthon megunt já-té-ka.

Anyu se-gí-tett vá-lo-gat-ni. Sorba raktuk a ba-bá-kat, a ma-ci-kat, a többi ál-la-tot, a ba-ba-bú-tort és a tár-sas-já-té-ko-kat.

So-ká-ig né-ze-get-tem őket. De hi-á-ba i-gye-kez-tem vá-lasz-ta-ni, tudtam, hogy nekem nincs megunt já-té-kom. Min-de-gyi-ket sze-re-tem.

Majd meg-be-szé-lem Lil-lá-val, hogy csak néhány napra Cse-rél-jünk.

Peti mesélte

Az iskolában cserebere vásárt rendezünk. Zsuzsa néni szerint mindenkinek van otthon megunt játéka.

– Remek ötlet! – ki-ál-tot-tam fel.

Gon-do-lat-ban leg-a-lább tíz autót ki-vá-lasz-tot-tam a pol-com-ról. Köztük volt a piros sport Mer-ce-des is. Bá-lint-nak, a ba-rá-tom-nak már régóta tetszik.

Jó lenne, ha ő meg el-hoz-ná azt az ó-lom-ka-to-nát, amivel a múltkor olyan jól ját-szot-tam.

Cserebere

Kata mesélte

Az iskolában cserebere vásárt rendezünk. Zsuzsa néni szerint mindenkinek van otthon megunt játéka.

Anyu segített válogatni. Sorba raktuk a babákat, a macikat, a többi állatot, a bababútort és a társasjátékokat.

Sokáig nézegettem őket. De hiába igyekeztem választani, tudtam, hogy nekem nincs megunt játékom. Mindegyiket szeretem.

Majd megbeszélem Lillával, hogy csak néhány napra cseréljünk.

Peti mesélte

Az iskolában cserebere vásárt rendezünk. Zsuzsa néni szerint mindenkinek van otthon megunt játéka.

– Remek ötlet! – kiáltottam fel.

Gondolatban legalább tíz autót kiválasztottam a polcomról. Köztük volt a piros sport Mercedes is. Bálintnak, a barátomnak már régóta tetszik.

Jó lenne, ha ő meg elhozná azt az ólomkatonát, amivel a múltkor olyan jól játszottam.

Este a ját-szó-té-ren

– Olivér, már megint meg-fe-led-kez-tél magadról. Aggódtunk érted, hogy hol vagy ilyen sokáig – kezdi anyu, amikor ha-za-ér-tem.

– Nem fe-led-kez-tem meg, csak játszottunk.

– Bálint, Peti és Balázs már biztosan régen otthon vannak

– folytatja.

– Nem, ők is meg-fe-led-kez-tek magukról.

– Mi a csudát csi-nál-ta-tok ilyen sokáig a téren?

– Fociztunk.

Aztán ó-va-to-san e-lő-vet-tem a zsebemből a kincseket. A csillogó gyé-mán-to-kat és az i-gaz-gyön-gyö-keket az asztalra tettem, az indián tolldísz pedig el-rej-tet-tem a könyvemben.

– A cipődből potyog a kavics? És mit keres itt ez a sok ü-veg-cse-rép? Elvágod a kezedet – mondja anyu, és már hozza is a szemetes vödröt.

Holnap rej-tek-he-lyet kell találnunk.

Nekem is lesz motorom

Egy motoros állt meg a házunk előtt.

– Hú, milyen klassz! – lel-ke-se-dett Peti.

– Milyen jó a bu-kó-si-sak-ja! – ámult el Bálint.

– Ha nagy leszek, nekem is lesz motorom – fűzte hozzá Balázs.

A fiú leszállt a motorról, és dühösen morogta:

– Sosem sza-ba-du-lok meg tőle! Már megint elromlott!

Először Gyuri bácsi jött segíteni. Aztán egyre többen lettek.

Végül már az egész utca a motort szerelte. Be-es-te-le-dett, amikor Gyuri bácsi felállt a motor mellől.

– No, ez kész. Próbálja ki! – mondta a fiúnak.

A motoros felvette a bu-kó-si-sak-ját. Be-in-dí-tot-ta a motort.

– Köszönöm szépen – szólalt meg a fiú. – Ti pedig, srácok, ha

nagyok lesztek, inkább kutyát vegyetek. Az legalább hűséges – tette hozzá búcsúzóul.

Este

Minden este azon vi-tat-ko-zunk a nő-vé-rem-mel, hogy melyik műsort nézzük a tévében. Végül apa dönti el a vitát azzal, hogy a hír-a-dó-ra kapcsol.

Anya ezalatt a konyhában kesereg, hogy tá-jé-ko-zat-lan marad, mert mo-so-gat-ni-a kell.

Ilyenkor a nő-vé-rem-mel azonnal ki-bé-kü-lünk. Bemegyünk a szobánkba, és meg-be-szél-jük, hogy ha anyák leszünk, örömmel mo-so-ga-tunk majd a híradó helyett.

Amikor meg-szü-let-tem

Apukám mesélte, hogy amikor megszülettem, esett a hó. Vé-gig-te-le-fo-nál-ta az is-me-rő-ső-ket, ro-ko-no-kat, hogy kislánya született.

Aztán alig tudott el-in-dul-ni értünk a kórházba, mert ki kellett ásnia a hóból a kis bo-gár-há-tú a-u-tón-kat. Mikor meg-ér-ke-zett, akkor tudta meg, hogy vihet minket haza, mert be-sár-gul-tam.

Annyira sajnált, hogy még könnyezett is.

Sosem láttam még a-pu-ká-mat sírni.

Iskola után

Zsófi

Anyu szerint jó lenne, ha balett-táncos lennék. Én fodrász szeretnék lenni.

Iskola után mindig a nagymamám kísér balett órára. Amikor el-me-sél-tem neki, hogy fodrász leszek, azt mondta, attól még ba-let-toz-ha-tok.

Lilla

Nálunk a családban mindenki zenél. Én is vá-laszt-ha-tok egy hangszert, amin meg-ta-nu-lok játszani.

Apa zon-go-rá-zik, anya hegedül. A bátyám dobol. Mit tegyek? Minden kedvenc hangszerem foglalt.

Kata

Anyu kérte, hogy je-lent-kez-zek kerámia szakkörre. Az iskolában azt mondták, hogy csak azok járhatnak, akik szépen tudnak rajzolni. Én olyan szépen rajzolok, hogy már az óvó néni is mindig kitette a képeimet a falra.

De azt senki nem mondta meg, hogy mi az a kerámia.

Peti

Most még csak dé-lu-tá-non-ként járok úszni. Pár év múlva, ha nagyobb leszek, az u-szo-dá-ban kezdem a napot. Apu ví-zi-lab-da-e-dző. Szeretnék a csa-pa-tá-ban játszani.

Reggeli örület

Harc a für-dő-szo-bá-ért

Olyan jó a Zsó-fi-ék-nak, mert két für-dő-szo-bá-juk van. Ők biztosan nem kapkodnak reg-ge-len-te. Nekünk csak egy van, ezért minden reggel vita van, hogy ki menjen be először. Akkor is vi-tat-ko-zunk, ha valaki túl sokáig marad bent. Amikor ezt elmondtam Zsófinak, azt mondta, hogy ők is szoktak vitatkozni, mert mindenki az emeleti für-dő-szo-bát akarja használni.

Mit reg-ge-li-zünk?

Én a kakaót szeretem vajas kenyérral. Anyu nem eszik semmit reggelire, csak a kávéját issza meg. Közben ezerszer elmondja, hogy a reggeli a leg-fon-to-sabb étkezés. Apu még a kávé-t sem várja meg, mert mindig rohan.

El-fe-lej-tet-tem?

Anyu reggel a kapuból fordult vissza. Megnézte, hogy a vasaló nem maradt-e be-kap-csol-va. Tegnap már a bejárati ajtónál eszébe jutott a ká-vé-fő-ző. Én soha nem megyek vissza, mert a barátnőm szerint nem hoz szerencsét. Ezért aztán néha izgulok, hogy bezártam-e a kaput, ki-en-ged-tem-e a garázs-ból a cicámat. Még jó, hogy apu elemes rádión hallgatja a híreket. Ő legalább nem izgul. Legfeljebb mire ha-za-é-rünk, kifogy az elem.

A tükör

Amikor elsőbe mentünk, Olivér nagyon kicsi és félénk volt. Mindenki ügyesebb és bátrabb volt nála. Senkivel nem ba-rát-ko-zott. Leg-szí-ve-seb-ben a padláson üldögélt egyedül. Egy nap éppen a padláson szo-mor-ko-dott, amikor be-le-pil-lan-tott a vele szemben po-ro-so-dó tükörbe. Egy szép magas hegyet látott benne. És a kép hirtelen megmozdult. Olivér az osz-tály-tár-sa-i-val ki-rán-dul-ni indult a hegyekbe. Egyszer csak egy füg-gő-híd-hoz értek. Olivér arra gondolt, hogyő inkább visz-sza-for-dul. Nem kel át a hídon. Társai a kö-te-lek-be ka-pasz-kod-va sze-ren-csé-sen át-ju-tot-tak a túlsó partra. Olivér szíve a torkában dobogott.

– Bárcsak én is átjutnék! – gondolta.

Mindenki őt nézte a túl-ol-dal-ról.

– Meg kell tennem! Képes vagyok rá – mon-do-gat-ta magának. Az osz-tály-tár-sai is biztatták.

– Gyere, Olivér! Gyere!

Olivér lassan elindult. Be-le-ka-pasz-ko-dott a kötéelbe, és csak ment, ment. Sikerült! Mindenki őt ün-ne-pel-te.

Másnap Zsuzsa néni be-je-len-tet-te, hogy ki-rán-dul-ni mennek a hegyekbe.

– Tegye fel a kezét, aki szívesen eljönne – kérdezte a gye-re-kek-től.

Olivér je-lent-ke-zett elsőnek.

Nyomozás a parkban

A nyomozás a legjobb játék. Bálinttal már sok mindent meg-ke-res-tünk, ami elveszett. Nemrég Gitta néni sírva kereste a pénz-tár-cá-ját. Bálinttal ki-nyo-moz-tuk, hogy a boltban fe-lej-tet-te. Amikor visz-sza-vit-tük neki, meghívott bennünket fagyizni.

Tegnap a parkban Balázs is velünk akart nyomozni. Azt mondta, ő lesz a fő-nyo-mo-zó.

– Nézzetek meg minden lábnyomot! – adta ki az utasítást.

Két lábnyomnak hamar ki-de-rí-tet-tük a gazdáját. Az egyik Gyuri bácsié volt, aki lejár sakkozni a parkba. Kicsit sántikál, ezért könnyű volt rájönni, hogy az ő lábnyoma lehet. A jobb lábnyomon látszott, hogy nehezen emeli a gazdája.

Lujza néni cipőjének a le-nyo-ma-tát is könnyű volt fel-is-mer-ni.

Amióta eltörött a lába, bottal jár. A lábnyomok mellett ott voltak a kerek lyukacsok a földben.

Je-len-tet-tük a fő-nyo-mo-zó-nak, hogy a-zo-no-sí-tot-tunk két lábnyomot.

– Ke-res-sé-tek meg a két személyt, aztán ismét jelentést kérek! – kaptuk meg az újabb u-ta-sí-tást.

Lépésről lépésre követtük a nyomokat. Bálinttal azt ta-lál-gat-tuk, vajon Gyuri bácsi hova in-dul-ha-tott.

Egy helyen biztosan megállt. Va-la-ki-vel szóba e-le-gye-dett. Az illető férfi lehetett, mert hatalmas cipőt hordott. A lenyomat szerint e-dző-ci-pőt.

– Peti a-pu-ká-já-é. Ő hord mindig e-dző-ci-pőt – gon-dol-ko-dott hangosan Bálint.

Gyuri bácsi láb-nyo-ma-i a sakk-táb-lák i-rá-nyá-ba vezettek. A hatalmas e-dző-ci-pő nyomai mellette haladtak. Ha-ma-ro-san meg-pil-lan-tot-tuk a sak-ko-zó-kat. Sokan játszottak. Köztük Gyuri bácsi és Peti apukája is.

Aztán megláttuk Lujza nénit, amint kötöget az egyik padon. Őt már meg sem kellett keresni.

– Ezt meg-ol-dot-tuk – mondtam. – Menjünk vissza, tegyünk je-len-tést!

Balázs fő-nyo-mo-zó már nagyon unta magát. Már messziről kiabált:

– Olyan unalmas ez a nyomozás. Én nem játszom ilyet többet.

Szel-lem-já-rás

– Hurrá, sá-to-ro-zunk! – ujjongott Lilla. Leg-szí-ve-seb-ben én is ki-a-bál-tam volna ö-rö-möm-ben. De én már nagy vagyok, ezért nem kiabálok.

A család hetek óta készült a vízparti tá-bo-ro-zás-ra. A sátrat ke-reszt-a-pá-mék-tól kaptuk kölcsön. Az ősz-sze-csuk-ha-tó kem-ping-szé-ke-ket és asztalt anyu mun-ka-tár-sá-tól. Nekünk volt négy há-ló-zsá-kunk és két gu-mi-mat-ra-cunk. Sze-ren-csé-re elfért a cso-mag-tar-tó-ban a hor-gász-fel-sze-re-lé-sem és egy fel-fúj-ha-tó gu-mi-csó-nak is.

– Este szalonnát sütünk – mondta sá-tor-ve-rés közben anyu.

– Gyűjtsetek fa-á-ga-kat, gallyakat a tűzhöz!

Apuval hosszú botokat is vágunk, és ki-he-gyez-tük az egyik végüket.

– Erre tűzzük majd fel a szalonnát és a hagymát – mondta apu, és nyelt egy nagyot.

A húgomnak nagyon tetszett a tűz. Szalonnát azonban nem evett. Azt mondta, nem szereti. Pedig nagyon finom volt. Sokáig ül-dö-gél-tünk a pislákoló tűz körül. Egyszer csak valami furcsa hang ütötte meg a fületem.

– Hu-hu, hu-hu.

Nagyon meg-i-jed-tem. Apu nevetett, és azt mondta, hogy el-ér-ke-zett az éjszakai szel-lem-já-rás ideje.

– Ne ijesztgesd a gye-re-ke-ket bu-ta-sá-gok-kal! – dorgálta anyu aput. Ez csak a közeli erdőben lakó bagoly hangja, nem kell félni tőle – nyug-tat-ga-tott bennünket.

– Én már nagy vagyok, és nem félek semmitől – vá-la-szol-tam. Későre járt, mire le-fe-küd-tünk. Nem tudtam elaludni. A huhogó hangot egyre e-rő-seb-ben és egyre kö-ze-leb-bről hallottam.

– Mi van, ha mégis szellemek? – gondoltam.

Gyorsan a fejemre húztam a há-ló-zsá-kot, hogy meg ne ta-lál-ja-nak, ha erre repülnek.

Már fél-á-lom-ban voltam, amikor különös mo-tosz-ká-lás-ra lettem figyelmes. Pisszenni sem mertem. Végül mégis ki-ku-kucs-kál-tam a

há-ló-zsák-ból. A sátor nyílásán át egy imbolygó fehér alakot vettem észre. Vajon mit akarhat? Mit keresgél odakint?

Anyu is felriadt.

– Mit keresel, kislányom? – kérdezte.

Lehet, hogy anyu nem látja, hogy ez egy szellem? – futott át az agyamon. Legnagyobb meg-döb-be-né-sem-re azonban tényleg a húgom válaszolt:

– Csak a kis-pár-ná-mat keresem, mert nem tudok nélküle aludni.

Illem

Apu nagyon sokat dolgozik. Minden nap korán indul, és csak este ér haza. Vasárnap azonban be-pó-tol-ja az egész heti mu-lasz-tá-sát. Ő a va-sár-na-pi il-lem-mes-ter.

– Ne dugd a fejedet a le-ve-ses-tá-nyér-ba! A kanalat emeld a szádhoz. Ne szürcsölj! A kést a jobb kezeden fogd, a villát a balban! Ne edd kézzel a krumplit! Várd meg, amíg sorra kerülsz! – és még so-rol-hat-nám a kü-lön-bö-ző il-lem-sza-bá-lyo-kat.

Egyik vasárnap már a nagyi sem bírta, hogy egész ebéd alatt il-lem-tan-ó-ra volt. Délután elvitt a városba ki-ra-ka-to-kat nézni meg fagyizni.

– Öltözz fel csinosan, tudod, a cuk-rász-dá-ban mindenki olyan elegáns – mondta.

Ekkor még nem is gya-ní-tot-tam, hogy a nagyi a városi il-lem-mes-ter.

Felvettem a leg-ked-ve-sebb ruhámat, és el-in-dul-tunk. De még ki sem léptünk a kapun, a nagyi máris rá-zen-dí-tett:

– Köszönj min-den-ki-nek, akinek én köszönök. Meg azoknak is, akik nekem köszönnek. A legjobb, ha mindenkinek köszönsz. A cuk-rász-dá-ban pohárból edd a fagyit, nehogy lecsorogjon a ruhádra. Ha ott lesz Lujza néni, válaszolj ud-va-ri-a-san a kér-dé-se-i-re.

És akkor még ott van anyu, a hét-köz-na-pok il-lem-mes-te-re. Egyszerre sorol fel mindent, amit szerinte nem illik.

– Ehhez a ruhához nem illik ez a cipő. Nehogy kócosan menj el is-ko-lá-ba! Nem illik sehonnan elkészni. Jól jegyezd meg, kisfiam: nem illik a piszkos tányért az asztalon hagyni.